

KIÚT A CIFRA NYOMRÚSÁGBÓL

T: 1Timóteus 6,6-10

Bevezetés

Hozzáértők szerint napjaink egyik kulcskérdése, az emberiség jövőjének záloga az, hogy képesek vagyunk-e a jelen szükségleteit úgy kielégíteni, hogy eközben nem áldozzuk be gyermekink jövőjét. Vagyis egy család egy hónapban nem költhet több pénzt, mint amennyi a bevétele, mert akkor a szülők gyermekeikre csak adósságot fognak örökül hagyni.

Ezért került a múlt század nyolcvanas éveinek végén a gondolkodás homlokterébe a **fenn tartható fejlődés** problémája. Mára azonban már egyértelmű, hogy a fenntartható fejlődés legnagyobb akadálya maga az ember, akinek mohósága és kapzsisága kielégíthetetlen. Mindig többet akarunk, mint ami elég. Nem elég egy autó, kettő kell. Nem elég egy TV, kell a gyerekeknek is. Nem elég 24MP-s kamerájú mobil, mert kijött a 48Mp-s. Egy még okosabb okos telefon. S kidobjuk az egy-két éves régit, bár tökéletesen működik, mert megjelent már a piacon valami sokkal izgalmasabb és menőbb. A tegnapi ruha „übeciki”, még akkor is, ha két év múlva ősanyáink ruhájában fog virítani a fél világ. Észre sem vesszük, hogyan terelnek és úznak bennünket a nagy multicégek és az a temérdek reklám, amelytől már egy filmet sem lehet normálisan megnézni a televízióban. Észrevétlenül így fizetünk hatalmas árat azokért az ingyenes szolgáltatásokért, amelyek nélkül már nem tudunk élni. És így éljük fel szép lassan a saját és gyermekeink jövőjét. Mert mohóságunk és kapzsiságunk nem ismer mértéket.

A mai bibliai szakasz kiutat kínál nekünk ebből a végzetes önpusztításból. Arra tanít, hogy hogyan ne éljük fel a saját és gyermekeink jövőjét. Miközben kiutat kínál mohóságunk és kapzsiságunk csapdájából. Közben pedig nekünk szegezi a kérdéseit: „Te hogyan állsz mindezzel? Elégedett ember vagy? Te is vágysz meggazdagodni? Ismered a gazdagság veszélyeit? Egyáltalán milyen a viszonyod a pénzzel? Hogyan kezeled a bevételeidet?” Gyertek olvassuk együtt mai bibliai szakaszunkat az **1Timóteus 6,6-10-t!**

1. Kiknek szóltak Pál szavai?

Az apostol szavainak címzettjei nem mélyszegénységben élő, nyomorgó emberek voltak, akiknek a túlélés legegyszerűbb feltételei sem álltak a rendelkezésükre. Nem őket biztatja arra, hogy ne hóbörögjenek, hanem szájukat befogva, legyenek elégedettek azzal a semmivel, amijük van. A nyomorral senki sem lehet elégedett. Pál olyan emberekhez szól, akik nem nyomorogtak, de nem is voltak nagyon gazdagok. Olyan emberekhez szól, akiknek volt mit enniük, és volt mit felvenniük.

És nem is a gazdagok vagy a gazdagság ellen beszél, hanem arra figyelmeztet, hogy milyen veszélyei vannak a gazdagságnak, és azokhoz a középosztálybeliekhez szól, akik mindenáron gazdagok akarnak lenni. Mert elégedetlenek saját helyzetükkel, bár erre semmi okuk sem lenne.

Olyan emberek tehát Pál apostol címzettjei, mint amilyenek többségében mi vagyunk, akik ebbe a gyülekezetbe járunk. Akik mindig találunk okot arra, hogy keseregjünk ezért vagy azért, mert nincs, mert többet szeretnénk, mert a másiknak többje, szebbje és jobbja van. Ó, de nagyon tudunk sírni! Érdemes lenne egyszer őszintén megvizsgálni a helyzetünket, és feltenni magunknak azt az egyszerű kérdést: mi áll valójában az elégedetlenségünk hátterében? Mi az, amiért jogosan sírunk, és mi az, amire valójában már nem lenne szükségünk?

2. Soha nincs megállás...

Pál apostol arról beszél, hogy legyünk óvatosak a vágyainkkal és céljainkkal. Vigyázzunk arra, hogy mit, miből, miért és mennyit kívánunk. Mert sem a gazdagság, sem a sok pénz, sem a karrier, sem a nagyobb ház, sem az új autó, sem az okosabb mobil, sem a gyorsabb internet, nem tesznek önmagunkban elégedetté.

Lehet egy ember bármennyire gazdag, mindig azt fogja érezni, hogy még mindig van valami, ami hiányzik. Ha valaki megszerzett egy hektár földet, akkor kettőre vágyik. Olvastam egy japán srácról, aki a fél veséjét adta el, hogy megvehesse a legújabb iPhone-t. De ez egy ördögi kör, amelyben nincs megállás, mert mindig lesz egy újabb, egy jobb, kell a több, és közben az ember sohasem tudja azt mondani: elégedett vagyok, elértem, amit akartam. Mert mindig lesz egy nagyobb csúcs, amit meg akarunk dönteni, amit el akarunk érni.

3. Elégedett ember vagy?

Te hogyan állsz ezzel? Elégedett ember vagy? Elégedett az az ember, aki tudja mi az elég, aki tudja, hogy hol van a határ, az a szint, mikor már meg lehet állni, amikor már nem kell több, mert a több már túl van azon a szinten, ami elég. Azaz fölösleges. Elégedett ember az, aki bár szerezhetne többet, de már eljutott odáig, hogy felteszi a kérdést: „miért is?”

Az elégedettség tehát nem az ambíció hiánya. Nem lustaság. Nem is gyávaság. Nem azt jelenti, hogy morogva bár, de elfogadom a megváltoztathatatlant. Az elégedettség sok mindentől áll össze. Szükséges hozzá az, hogy hálás legyek azért, amim van. Szükséges hozzá egy nagy adag józanság, hogy felmérjem és eldöntsem mi az, amit értéknek tartok, és mi az, amire azt mondom: ennek semmi értelme sincsen. Szükséges hozzá annak mérlegelése, hogy megéri-e az az áldozat, amit hozok azért, amit el akarok érni.

Pl. Az édesapám nagyon tehetséges ember a maga területén. Annak idején szaktudása és képességei miatt többször hívták a közlekedési minisztériumba dolgozni. Sok pénzért. Őt, akit még az egyetemre vettek fel sokáig, mert egyik bátyja disszidálása miatt politikailag megbízhatatlannak tartották. De mindig elutasította a felkérést. Amikor kérdeztem miért, azt válaszolta: „Mert akkor kevesebbet lettem volna veletek!” Nagy igazság az, amit gyakran elfelejtünk: a kevesebb néha több. A kevesebbet választani nem gyávaság, hanem inkább komoly bátorság.

Te hogyan állsz ezzel? Elégedett ember vagy? Elégedett ember, aki tudja mi az elég, aki tudja, hogy hol van a határ, az a szint, mikor már meg lehet állni, amikor már nem kell több, mert a több már túl van azon a szinten, ami elég? Aki nem akar mindent feláldozni a többért? Mit akarsz még elérni?

4. Az apostol két nagy érve

Pál szavait még két nagy érveléssel támasztja alá! Az egyik így szól: „**Gondold meg: amikor világra jöttünk, semmit sem hoztunk magunkkal. Világos, hogy el sem vihetünk semmit, amikor meghalunk. Ha tehát van ennivalónk és ruhánk, elégedjünk meg vele!**” (EFO) Egy híres teológus mondta ezzel kapcsolatban: „... földi életünk rövid zárandókat csupán a mezítelenség két mozzanata között.”¹ Üres kézzel érkezünk a világba és üres kézzel is fogunk távozni innen. Vagy ahogyan a temetést végző lelkész mondta egyszer, amikor egy milliárdos hölgy temetésén arról faggatták, hogy mennyit hagyott hátra az elhunyt: „Mindent.” „A tulajdon csak az idő útipoggyásza, nem jut át az örökkévalóságba”² Amikor meghalunk nem az számít majd, hogy mennyit hagyunk hátra, hanem az, hogy mivel lesz tele a szívünk!

Pl. Amikor a régészek elkezdték feltárni Pompei, a római város maradványait, amelyet egy pillanat alatt megsemmisített egy hatalmas vulkánkitörés, sok megmerevedett holttestet találtak, akik haláluk pillanatában belefagytak az időbe. Az egyik ilyen test egy fiatal nője volt, akit a város kapuja közelében találtak. Úgy tűnt, halálának pillanatában kifelé futott a városból. Testének helyzetéből arra lehetett következtetni, hogy bár menekült a városból, de élete utolsó pillanatában ugyanakkor valamit nagyon el szeretett volna éri. Amikor a régészek felásták a megkövült női test körüli területet, kiderült, hogy egy zacskó gyöngyöt akart annyira elérni mielőtt elérte a végzete.

Az apostol másik nagy érve pedig így szól: „**Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme...**”. Pál nem azt mondja, hogy minden rossz gyökere a pénz! A pénz semleges dolog. A hozzáállás nem mindegy! Miért is? Mert azok, akik mindenáron meg akarnak gazdagodni, azok olyan erőknél szolgáztatják ki magukat, amelyek meghaladják az erejüket és felemésztik őket. Az apostol azt a folyamatot írja le, ahogyan a pénzimádat beszippant, majd elembertelenít. Olyan kísértések elé állít, amelyek csapdába ejtenek. Olyan kívánságokat hoznak bennünk felszínre, amelyek károsítanak. Elhitei, hogy a pénzünk kiváltságossá tesz, fölé emel a többi embernek, hogy nekünk több jár, és elhitei, hogy nincsenek korlátaink, mindenre képesek vagyunk, bármit elérhetünk, amit csak akarunk. Míg végül elengedhetetlen a bukás. Döbbenetes, hogy milyen deformáló ereje van a pénz szeretetének, amikor a pénz már nem eszköz valami több eléréséhez, hanem maga lesz a cél.

Pl. Jeffrey Epstein amerikai üzletember nevét talán mindannyian ismerjük. Ez az ember mérhetetlenül gazdag volt, aki nagyvonalúan támogatót sok amerikai és külföldi politikust és híres művészt. Ő az, akit néhány hete holtan találtak szigorúan őrzött börtöncellájában. Kevesen tudják, hogy ez a férfi is a középosztályból indult el, és emelkedett fel villámgyorsan a milliárdosok szűk elitjébe. Bár saját befektetési cége volt, senki sem tudta azt, hogy hogyan tett szert ekkora vagyónra. Epstein a konkurens befektetőkkel ellentétben sohasem beszélt arról kik az üzleti partnerei. Állítólag csak olyan ügyfelekkel foglalkozott, akik minimum egymilliárd dollárt bíztak rá. Végül embercsempészet és pedofília vádjával tartóztatták le. A nyomozás legalább 80 lányt azonosított, akik 13 és 16 év közöttiek voltak, amikor a férfi molesztálta őket.³

---

¹ John Stott: Timóteushoz írott első levél magyarázata, 172. oldal

² u.o. John Stott

³ Forrás: <https://24.hu/kulfold/2019/07/09/jeffrey-epstein-mit-mondhatnak-szeretem-a-fiatal-lanyokat/>

Hát ilyen deformáló erő a pénzimádata, és mégis milyen sokan nem számolnak a gazdagság kísértéseivel és veszélyeivel, amikor a meggazdagodás számukra ismeretlen újtárra lépnek.

Befejezés

Isten nem azt akarja, hogy szegények. Isten azt akarja, hogy igazán gazdagok legyünk. Egy másik páli levélben, a Római levélben azt olvassuk: „**Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyan ne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?**” (Róm 8,32) De mindent csak Jézussal együtt kaphatunk meg. És ne felejtjük el Jézus szavait sem: „... **én azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek.**” (Jn 10,10) Isten tehát Jézusban először életet ad nekünk, azután megtölti bőséggel. Igazi gazdagságra ő segít el.

A mi civilizációnk egyre mohóbb és kapzsibb lesz, mert az emberek egyre kevésbé ismernek mértéket, emberek egyre kevésbé értik és érzik azt, mi az az elég. Az igények egyre magasabbra nőnek, az emberek egyre nagyobb árat készek fizetni azért, hogy kielégítsék a vágyaikat. Ezt kihasználva pedig észrevétlenül, de nagyon is valóságosan terelődnek „szabad akaratukból” a reklámok és trendek ígézetében. És bár néhányan érzik azt, hogy ez így nem jó. Érzik azt, hogy ez sokáig nem mehet így, mert ennek iszonyatos következménye lesz. De mégsem képesek kiszállni, mert aki kiszáll az vesztes lesz. Gyávák vagyunk rövid távon veszíteni, hogy hosszútávon valami kimondhatatlanul többet nyerjünk.

Jézus ebből a versenyből akar kimenteni bennünket. Élne tanít úgy, hogy megtanítsa a valódi értékeket becsülni. Betölti a valódi szükségünket, miközben megtanítsa arra, hogy ki tudjuk mondani azt: ennyi elég. Egymás felé fordít, hogy anyagi és lelki gazdagságunkkal egymást is gazdagítani tudjuk. Kell-e ez nekünk?